

Man vil maaske sige, som det ofte er blevet sagt: Men dette at borttage de direkte Skatter, som nu bestaa, er en Gave til den enkelte Mand, man giver den enkelte Mand en Gave, idet man befrier den Ejendom, som han tilfældig er Ejer af, for en Værdi, som svarer til den kapitaliserede Rente, som man saaledes kan sige, man befrier ham for gennem Ophævelsen af Skatten. Det er jo sandt, der er meget teoretisk rigtigt deri. Men, mine Herrer, hvad skal man sige til dette: En Mand er forpligtet til at udrede en fast aarlig Afgift til Staten af f. Eks. 100 Kr., og saa siger man til ham, at det skal han blive ved at gøre, men samtidig kommer Statskassen og giver ham de 100 Kr. at betale med? Var det ikke netop det, man gjorde ved Forslaget om en Overførelse af Skatterne? Da sagde man: Staten beholder sin Indtægt af dig, men giver dig med den anden Haand Penge til at betale med. Er man først inde paa hele denne Betragtning, er man først kommen saa vidt med disse Lovforslag, at man betragter det som givet, at ret store Beløb skulde Staten ofre, og der gøres adskilligt for at lette Beboerne for deres Afgifter, saa bliver det i Virkeligheden det samme. Lige saa vel som man kunde sige: Jeg beholder Kravet paa de 100 Kr. fra dig, men giver dig saa andre 100 Kr. at betale med, lige saa vel kunde man sige: Jeg forlanger ikke mere de 100 Kr. af dig; det kunde uret godt gøres.

Men under alt dette maa efter Flertallets Opfattelse et Synspunkt nødvendigvis fastholdes, nemlig dette, at vil man paalægge ny Statsskatter, vil man forandre Statsskatterne, maa det ske i Statsøjemed ikke i andre Øjemed. Det vilde være unaturligt og urigtigt at paalægge en Statsskat i et eller andet kommunalt Øjemed. Man maa paalægge den for at skaffe netop Statsskatterne den bedste og rigtigste Indretning. — Og i Forbindelse dermed staaer dette, at skal man omlægge en saadan Skat, udfinde den rette Basis for Paalægningen af direkte Skat, maa man nødvendigvis ogsaa efter Flertallets Opfattelse, have en fast men moderat Skat paa faste Ejendomme, en Bruttoskat, det maa man have. Ligesom de Skatter, man hidtil har haft, Gammelskatten og Land- og Ligningsskatten, ere Bruttoskatter, maa der ogsaa være en vis fast Skat paa faste Ejendomme. En Skat alene paa Formue og Indkomst vil efter dens Natur altid være forbunden med megen Usikkerhed. Det blivende, de faste Ejendomme og Afgifterne deraf, maa bibe-

holdes. — Man skulde altsaa til at overveje, hvorledes man skulde bære sig ad med at gøre dette, hvorledes man skulde kunne udfinde den Værdi, for hvilken Skatten skulde beregnes, navnlig altsaa Værdien af fast Ejendom, og dette Spørgsmaal vilde have været umuligt for Flertallet at løse i den korte Tid, dersom ikke Regeringen ogsaa havde anvist Vejen, ja, ikke blot anvist Vejen men klarlagt den i alle Enkeltheder. Det er Regeringens anden store Fortjeneste i denne Sag. Den har vist, hvorledes en Ejendomsskyld kan paalægges, saaledes at den virkelig kommer til at ramme retfærdigt, saa nær, som det efter menneskelige Forhold er muligt. Jo mere man overvejer det Forslag, det meget nøjagtige og dygtigt udarbejdede Forslag, Regeringen der har gjort, desto mere maa man erkende, at det er en Maade, hvorpaa det kan lade sig gøre. Der har ikke for os været noget væsentligt at tilføje, nogle enkelte Punkter have vi naturligvis forhandlet om og ønsket et andet Udtryk for, men i det hele og store har man maattet erkende, at det kan lade sig gøre, at der ikke er noget i Vejen for at foretage en saadan Omvurdering af alle faste Ejendomme i Landet inden for et forholdsvist kort Tidsrum. Det kan meget vel lade sig gøre, og det vilde efter hele den Metode, Regeringen har foreslaaet anvendt: at der i meget høj Grad skal benyttes kommunal Medvirkning, være meget underligt, om denne ikke skulde strække til nutildags, hvor de kommunale Forhold have opdraget saa mange dygtige Mænd i Kommunernes Tjeneste, at de vistnok ogsaa ville kunne varetage en saadan Op-gave paa fyldestgørende Maade. Det har Regeringen gjort, og jeg finder at burde udtale al mulig Anerkendelse af det Arbejde, Regeringen der har gjort, og ikke blot dette, men jeg finder Anledning til paa Flertallets Vegne at sige den højtæredede Finansminister Tak for den Medvirkning, han har ydet Flertallet under denne Sags videre Drøftelse. Der har været mange Spørgsmaal, vi hurtigt skulle have Svar paa, og som vi maaske kunde have faaet Svar paa paa anden Maade, men dog ikke uden stor Besværighed. Men den højtærede Finansminister har stillet sin udstrakte Viden til vor Raadighed og hjulpet os til Rette med Tilvebringelse af en Række Oplysninger, som vi ellers kun vilde kunde have faaet paa en meget besværlig Maade, og som det vilde have taget megen Tid at skaffe til Veje. Derfor har Regeringen ydet —